

ע"פ 5119/10/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליימ
לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן וא' אברבנאל

עפ"ת 5119-10-18 פלוני נ' מדינת ישראל

המערער

פלוני
על-ידי ב"כ עו"ד אמיר קמחי

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

השופטת ר' פרידמן-פלדמן

1. ערעור על גזר דינו של בית-משפט השלום לתעבורה בירושלים (כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי) מיום 17.7.2018 בתיק גמ"ר 7414-05-17, לפיו נגזר על המערער מאסר בפועל למשך שבעה חודשים; מאסר על תנאי של עשרה חודשים למשך שלוש שנים; פסילה מנהיגה ברכב ציבורי למשך 13 שנים; פסילה מנהיגה בכל רכב למשך שבע שנים; פסילה על תנאי; ופיצוי למשפחת המנוח בסך 20,000 ₪.

הערעור מופנה כנגד רכיב המאסר בפועל שהושת על המערער, שהיה הרכיב היחיד שעליו לא הסכימו הצדדים במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו.

ההליכים בבית-משפט קמא

2. המערער הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של גרם מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וסעיף 64 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה") יחד עם סעיף 40 לפקודה; וגרם נזק לאדם ולרכוש בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, בצירוף עם סעיף 68 לפקודה.

עמוד 1

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 8.12.2016 בשעה 16:40 לערך נהג המערער באוטובוס ציבורי של חברת Xבע"מ, וגרם לתאונת שרשרת קשה שהסתיימה במותו הטראגי של צ'רלס דוד רודן ז"ל, כבן 49 (להלן: "המנוח").

המערער החל נהיגתו באוטובוס באותו יום בשעה 05:56, ובמהלך היום ביצע נסיעות שונות.

בשעה 16:30 החנה המערער את האוטובוס ברחוב שאול המלך בירושלים, שהנו כביש חד סיטרי בעל נתיב נסיעה אחד ויצא ממנו.

בשעה 16:40 לערך חזר המערער אל האוטובוס, יצא מהחניה והחל בנסיעה. באותה עת היה אור יום טרם שקיעה והכביש היה יבש.

באותה שעה עמד אוטובוס מפרקי בצומת הרחובות שאול המלך - שמואל הנביא, כשדרכו חסומה בשל רכב שחנה בצד הדרך (להלן: "**האוטובוס המפרקי**"). כתוצאה מעצירת האוטובוס המפרקי, נוצר טור של מכוניות שעמדו ברחוב שאול המלך.

מטרים ספורים לאחר שיצא המערער מהחניה והחל בנסיעה, הוא פגע במראת צד שמאל של רכב פרטי שעמד בצד ימין של הכביש על נתיב נסיעתו. לאחר ההתנגשות המשיך המערער בנסיעה והתנגש עם חזית האוטובוס בחלק האחורי של רכבו של המנוח.

לאחר ההתנגשות המשיך האוטובוס בנסיעה, תוך שהוא דוחף את רכב המנוח, אשר פגע עם חזיתו ברכב פרטי אחר שעמד לפניו. כתוצאה מכך נהדף הרכב האחר שמאלה.

האוטובוס המשיך בנסיעה תוך כדי דחיפת רכב המנוח, ופגע באוטובוס ציבורי זעיר, אשר כתוצאה מכך נדחף לפניו ולשמאל. כתוצאה מדחיפתו קדימה התנגש האוטובוס הזעיר ברכב פרטי נוסף ודחף אותו לשמאל.

האוטובוס המשיך בנסיעה תוך כדי דחיפת רכב המנוח, והתנגש בחלק האחורי של רכב פרטי אחר ונוסף שחנה בצד ימין כשחלקו הימני על המדרכה. כתוצאה מהפגיעה התהפך אותו רכב על דופן שמאל.

האוטובוס המשיך בנסיעה תוך כדי דחיפת רכב המנוח, והצמידו לפינה האחורית ימנית של האוטובוס המפרקי שעמד בצומת.

כתוצאה מפגיעה באוטובוס המפרקי נמערך רכב המנוח בין שני האוטובוסים.

כתוצאה מהתאונה נהרג המנוח. כמו כן נזק נגרם לכלי הרכב המעורבים בתאונה וכמה מנוסעיהם פונו לבית חולים לשם בדיקה והמשך טיפול.

4. במסגרת הסדר הטיעון, הסכימו הצדדים על כל רכיבי הענישה כמפורט לעיל, למעט לגבי רכיב המאסר. בעניין זה, הוסכם כי המדינה תעתור להטלת מאסר בפועל למשך שבעה חודשים, וההגנה תבקש לגזור על המערער מאסר למשך שישה חודשים, שירוצה בעבודות שירות.

5. בבית-משפט קמא הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו של המערער.

על פי האמור בתסקיר מיום 18.4.2018, המערער היה באותה עת בן 67, נשוי, אב לארבעה ילדים בוגרים וסב לנכדים. עד לתאונה עבד במשך 32 שנים כנהג אוטובוס ומאז התאונה לא עבד.

צוין כי המערער אדם נורמטיבי, אחראי, המיטיב עם סביבתו, וכי הוא מתקשה להתמודד עם הפגיעה וגרימת מותו של המנוח. המערער לוקח אחריות על מעשיו ומביע צער עמוק, אך הוא מתקשה לבחון את נסיבות התאונה ואת אשמתו באירוע.

כתוצאה מהתאונה סובל המערער מתסמונת פוסט-טראומטית, הוא מתקשה לתפקד וסובל ממחשבות אובדניות. המערער מטופל במרכז יום לבריאות הנפש ונוטל תרופות הרגעה. כן השתלב המערער בקבוצה טיפולית של שירות המבחן, המטפלת באנשים שהורשעו בגרימת מוות ברשלנות או בהריגה בתאונות.

המערער סובל מבעיות רפואיות נוספות, שהתגברו לאחר התאונה, כמפורט בתסקיר.

צוין בתסקיר כי להערכת הפסיכיאטרית המטפלת במערער, הטלת מאסר בפועל עלולה להוביל לרגרסיה במצבו ובתפקודו של המערער.

נוכח ההתרשמות מהמערער כאדם המנהל אורח חיים תקין בדרך כלל, ובהתחשב במצבו הנפשי המורכב, העריך שירות המבחן כי המערער יתקשה להתמודד עם ריצוי עונש מאסר בפועל, וכי הדבר עלול להביא לרגרסיה במצבו התפקודי והנפשי, הפגוע מאז התאונה. הומלץ להטיל על המערער מאסר לריצוי בעבודות שירות, שיהיה בו רכיב של כפרה ותרומה לחברה, וצו מבחן שיאפשר המשך הטיפול במסגרת שירות המבחן.

בתסקיר משלים הומלץ לאפשר למערער, לבקשתו, להשתתף בהליך גפ"ן - גישור פוגע נפגע, מול נפגעי העבירה.

6. בטיעונים לעונש בבית-משפט קמא הבהירה המדינה כי לא הוגשה הצהרת נפגע עבירה, וכי אלמנתו של המנוח ביקשה להקל בעונשו של המערער ולא להשית עליו מאסר לריצוי בין כותלי הכלא.

גזר דינו של בית-משפט קמא

7. בקביעת מתחם העונש ההולם, התייחס בית משפט קמא, בין היתר, לרף הרשלנות, שבענייננו נקבע כי הנו בינוני-גבוה.

צוין כי מעובדות כתב האישום המתוקן עולה שלא מדובר ברשלנות ברף הנמוך. התנהגות המערער כמתואר כתב האישום המתוקן, אשר לא ניתן לה הסבר על ידי המערער "התמשכה על פני רצף של מספר שניות לפחות, וזאת בשים לב למסלול נסיעתו של האוטובוס עד לעצירתו ומהירות נסיעתו הנמוכה". המערער "יצא מחניה ברחוב חד סטרי עמוס בכלי רכב ובמשך רצף של מספר שניות לפחות התנגש האוטובוס במספר לא מבוטל של כלי רכב, דחף את רכבו של המנוח על שני כלי רכב נוספים שבמזל יצאו ממסלול ההתנגשות ובסופו של דבר גרם באופן מצמרר ובלתי נתפס למחיצתו עם אוטובוס מפרקי שעמד בצומת". צוין כי בנסיבות המתוארות בכתב האישום, לא ברור מה מנע מהמערער לבלום את האוטובוס כבר בתחילתו של האירוע, ובכך למנוע את האסון שאירע או להפחית את חומרת תוצאותיו.

בית-משפט קמא התייחס לחובת הזהירות המוגברת של המערער, בהיותו נהג באוטובוס ציבורי גדול, ולכך שהיה עליו להיות ער לנעשה בדרך שלפניו ולפעול בהתאם לכך. צוין כי לא מדובר בגורם פתאומי ומפתיע שהמערער נתקל בו, אלא ביציאה מחניה לתוך פקק של כלי רכב העומדים בזה אחר זה. בית המשפט קבע, כי בנסיבות המתוארות היה על המערער לשים לב לכך שהוא דוחף את רכבו של המנוח, ולפעול בכל דרך על מנת לעצור את האוטובוס. צוין כי לא מדובר ב"חוסר תשומת לב רגעית", מדובר ב"אירוע לא קצר, שאירע תוך יציאה מעצירה מלאה ובתוך פקק תנועה", וכי "לו היה מדובר באירוע רגעי וקצר, תוצאותיו היו קלות בהרבה".

מנגד, התייחס בית המשפט לכך שכתב האישום לא כלל עבירות נוספות; כי לא ידוע במדויק מה היה משכו המדויק של האירוע; וכי נטען שהסדר הטיעון מבוסס בין השאר על קשיים ראייתיים מסוימים של המדינה.

בית משפט קמא צוין כי בשל כך נקבע רף רשלנות בינוני-גבוה ולא רף רשלנות גבוה.

8. עוד התייחס בית המשפט לחומרת העבירה של גרם מוות ברשלנות, הפוגעת בערך של קדושת החיים, ולקטל בכבישים שהנו "מכת מדינה"; צוין כי העונש המקסימלי בעבירה של גרם מוות ברשלנות, תוך שימוש ברכב, עומד על

שלוש שנות מאסר; כי ישנו עונש מינימום של שישה חודשי מאסר; וכי פסיקת בתי המשפט, קובעת שיש להטיל בגין עבירה זו מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא.

צוין כי לא פעם הנאשמים הנם "אנשים נורמטיביים, שגם עולמם חרב עליהם עת גרמו למותו של אדם אחר", אך "לא יכולה להיות סימטריה בין סבלו של הנאשם בעבירה לסבלה של משפחת הקורבן".

9. בנוסף התייחס בית-משפט קמא לעקרון הגמול בענישה.

10. אשר לפסיקה הנוהגת בעבירות גרם מוות ברשלנות ברף בינוני-גבוה, הפנה בית המשפט למספר פסקי דין, שבהם נגזרו עונשי מאסר בפועל לתקופות שבין שבעה חודשים לבין 12 חודשים, לפסיקה זהה ומחמירה יותר כאשר מדובר ברף רשלנות גבוה, ולפסיקה של מאסר לריצוי בעבודות שירות, כאשר מדובר ברף רשלנות נמוך.

11. בענייננו קבע בית-משפט קמא כי מתחם העונש ההולם עומד על מאסר ממש, לתקופה שבין שבעה לבין שמונה-עשר חודשים, לצד פסילה מנהיגה, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, פיצוי למשפחת המנוח וקנס.

12. אשר לקביעת העונש בתוך המתחם, התייחס בית-משפט קמא להיותו של המערער אדם נורמטיבי, אם כי בעבירות שבנדון מדובר לא אחת באנשים נורמטיבים, אשר עולמם חרב בשל התאונה; למצבו הנפשי של המערער; ומנגד לעברו התעבורתי של המערער, הכולל 33 עבירות.

בית המשפט התייחס להמלצת שירות המבחן, וקבע כי בנסיבות העניין אין מקום לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם.

נוכח מכלול הנסיבות, עמדת המדינה, שעתרה לעונש העומד בתחתית המתחם, והסדר הטיעון, כמו גם נוכח עמדת משפחת המנוח, העמיד בית-משפט קמא את העונש בתחתית המתחם, וגזר על המערער, כאמור, מאסר בפועל לתקופה של שבעה חודשים.

טענות הצדדים בערעור

13. ב"כ המערער טען כי בית-משפט קמא לא נתן משקל מתאים להודאתו של המערער, שחסכה זמן שיפוטי, לחרטה שהביע, ולהמלצת שירות המבחן.

נטען כי בית המשפט לא ייחס חשיבות לעמדת משפחת המנוח, אשר ביקשה כי לא ייגזר על המערער מאסר בפועל.

נטען כי לא ניתן משקל מספיק למצבו הרפואי של המערער, הסובל ממחלות שונות, ולמצבו הנפשי, כמפורט בהודעת הערעור. יצוין כי להודעת הערעור צורפו גם מסמכים רפואיים מאוחרים לגזר הדין, ובהם מסמך של רופאה פסיכיאטרית, ד"ר טניה פיינשטיין, המופנה לשירות בתי הסוהר.

כן נטען כי לא ניתן משקל מספיק לתיקון כתב האישום, בשל קשיים בראיות, במסגרת הסדר הטיעון.

במהלך הדיון בערעור התמקד ב"כ המערער בטיעון הנוגע לרמת הרשלנות שנקבעה - בינונית-גבוהה. לטענתו, עובדות כתב האישום מעידות על רף רשלנות נמוך. לדבריו, מדובר בנסיעה של מטרים ספורים, אין נתונים על משך זמן האירוע, על מרחק הנסיעה של המערער במהלך האירוע, ועל מהירות נסיעתו של המערער בזמן האירוע - נתונים העשויים להעלות את רף הרשלנות. אין גם עבירה נוספת, כגון נהיגה בשכרות או הפרת הוראות תמרור, ואין עבירות נלוות אחרות. לדבריו, היעדר התייחסות לנסיבות בכתב האישום, משליך על היקף הרשלנות. לטענת ב"כ המערער, מדובר באבדן שליטה רגעי של המערער באוטובוס, והיה מקום לקבוע כי רף הרשלנות הוא בין בינוני לבין נמוך, ובהתאם לכך לגזור על המערער עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

כן הפנה לנסיבותיו האישיות של המערער - אדם בגיל 68, מוכר כנכה במוסד לביטוח לאומי, נעדר עבר פלילי, אדם אשר לא ישוב לנהוג.

לדבריו מדובר באירוע טראגי, במערער אשר חווה את הטרגדיה יום יום ושעה שעה, וסובל מפוסט-טראומה. מדובר באדם שאין לשלוח לכלא, ואף משפחת המנוח ביקשה שלא יישלח למאסר.

לגבי אופן ריצוי המאסר, התייחס ב"כ המערער למצב בתי הכלא, בגינו משחררים אסירים שחרור מנהלי כדי להקל עליהם, ועל התיקון לחוק המרחיב את משך המאסר שניתן לרצות בעבודות שירות.

ב"כ המערער ביקש להמיר את המאסר בפועל למאסר לריצוי בעבודות שירות, תוך הסכמה כי תקופת המאסר תורחב לתשעה חודשים.

לחלופין ביקש להפנות את המערער לקבלת תסקיר משלים.

14. ב"כ המשיבה טענה כי עובדות כתב האישום המתוקן מקימות רשלנות שלטענת המדינה הנה ברמה גבוהה, המדינה בחרה שלא לערער על קביעת בית המשפט לפיה הרשלנות בינונית-גבוהה. לדבריה, כתב האישום משקף את

מידת הרשלנות שיש בנסיעה במהלכה נפגעים כלי רכב רבים. לא מדובר ברגע אחד של איבוד שליטה, אלא בתאונה מתמשכת תוך פגיעה במספר כלי רכב. לדבריה, המערער לא נתן לכך הסבר. מדובר בנהיגה באוטובוס גדול, המקימה חובת זהירות מוגברת, ביציאה מעצירה מלאה והשתלבות לתוך פקק תנועה, המחייבים נהיגה זהירה. הדבר לא בא לידי ביטוי באירוע המתואר בכתב האישום.

לטענת השיבה, אין עילה להתערב בגזר הדין של בית משפט קמא. גזר הדין מקיף וסוקר את הפסיקה, בהתייחס למתחם הענישה ובהתייחס לרמת הרשלנות.

אשר לטענה בדבר קשיים ראייניים בתיק, ציינה ב"כ המשיבה, כי הסדר הטיעון גילם בתוכו קשיים אלא ואת המורכבויות השונות להן טען ב"כ המערער, ובית המשפט היה מודע לכך.

כן ציינה כי בית משפט קמא התייחס לנסיבות האישיות של המערער, למצב הרפואי והנפשי, ולמצבו הכלכלי של המערער במסגרת גזר הדין, וכן התייחס לפסיקה הנוהגת ולמקרים בהם חרגו בתי המשפט בענישה בשל נסיבות אישיות חריגות.

לפיכך ביקשה לדחות את הערעור.

דין והכרעה

15. לאחר בחינת טיעוני ב"כ הצדדים, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

כלל הוא, כי ערכאת הערעור איננה גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר-הדין של הערכאה הדיונית; וכי התערבותה בעונשים שנגזרו על-ידי הערכאה הדיונית שמורה למקרים חריגים בלבד שבהם נפלה טעות מהותית, או שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה (ראו למשל: ע"פ 1880/14 עמעש נ' מדינת ישראל (19.11.14); ע"פ 448/14 מדינת ישראל נ' אזולאי (24.11.14); וע"פ 4235/14 ראאד חאטיב (3.2.15)). נפסק, כי גדרי ההתערבות האמורים נותרו על כנם גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (ע"פ 7430/13 שחרוך טוחסונב נ' מדינת ישראל (3.3.14)).

16. האירוע שבו היה המערער מעורב, תאונת דרכים, בהיותו נהג אוטובוס, וגרימת מותו של המנוח בשל נהיגה רשלנית, מהווה טרגדיה בראש ובראשונה למשפחתו של המנוח, צ'רלס דוד רודן ז"ל, ובמידה רבה טרגדיה גם למערער.

ולמשפחתו.

בבית-משפט קמא הובאו נתונים באשר למצבו של המערער, שהוא כיום כבן 68 שנים, אשר סבל ממחלות שונות עוד קודם לאירוע, וסובל ממצב נפשי קשה בעקבות האירוע. מטבע הדברים, אין להשוות בין מצבם של נפגעי העבירה לבין מצבו של הפוגע, אך מדובר בשיקול מבין השיקולים בגזירת הדין. בענישה בעבירות הנוגעות לגרם מוות בתאונות דרכים, שיקולים נוספים, ובהם גמול על מעשה העבירה, שתוצאותיו קטלניות, ומתן משקל מכריע לערך של קדושת החיים.

17. על פי פסיקת בית המשפט העליון, העונש הראוי למי שהורשע בגרימת מוות ברשלנות, הינו מאסר בפועל. בפסק הדין ברע"פ 2996/13, 4845/13, 6926/13, טטיאנה נייאזוב ואח' נ' מדינת ישראל (13.8.2014), קבע בית המשפט:

"...האמת תורה דרכה, כי הענישה במקרי גרימת מוות ברשלנות בגדרי תאונות דרכים או תאונות אחרות היא אתגר קשה, שכן עסקין ככלל בנאשמים נורמטיביים שמעודו והתרשלו בהיסח הדעת של רגע, וחרב עולמן של שתי משפחות; בראש וראשונה, וברמה עילאית, של משפחת הקרבן שקופדו חייו בשל רשלנות; אליה נכמר הלב. אך במרבית המקרים ישנה גם טראומה לפוגע ולמשפחתו, לא רק בשל הענישה אלא בשל המעשה, ומאמינים אנו אפוא כי הנאשמים מתייסרים אף הם, בכלל וגם בפרשה שלפנינו. כפי שאמרו זאת בתי המשפט הקודמים בתיקים אלה שלפנינו, מלאכת גזירת הדין בכגון דא קשה היא מן הרגיל, וכדברי הנשיא שמגר בר"ע 530/84, שפר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח (4) 162, 163 '...שאנו דנים בעבירה שאינה כרוכה בפגמים מוסריים או בשחיתות, אלא ביטויה כידוע לכולנו, באופן התנהגותו של האדם הנוהג ברכב'. מכל מקום, בנסיבות אלה של אבדן חיים, לעובדת מותם של הקרבנות ולקדושת חייהם נודעת חשיבות רבה בענישה; עוד משכבר הימים כתב מ"מ הנשיא זילברג (ע"פ 211/66 שפירא נ' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד כ(3) 375, 382 (1966)) דברים אלה שלא פג טעמם: 'לי נראה כי הוראת המינימום האמורה בסעיף 64 של פקודת התעבורה (נוסח חדש) באה לטעת בלב האזרח יחס של הכרת כבוד מיוחדת בפני קדושת החיים, ולכן משהוכחה רשלנותו של הפוגע הממית שומה עלינו להטיל עליו עונש מאסר, חוץ אם אשמתו היא כקליפת השום ממש - דבר שלא אירע במקרה שלפנינו'. על כן ההתחשבות בנסיבות האישיות לפטור ממאסר בפועל תהא במקרים חריגים, וכמובן תוך הבאה בחשבון של מידת הרשלנות בכל מקרה ספציפי)...

סוף דבר - אין ספק, וכמתואר מעלה, כי האירועים הקשים הטביעו חותמם בחיי המבקשים, החווים את תוצאות התאונה. ואולם ממול לנגד עינינו חיי המנוחים שנקטעו באבם ועקרון קדושת החיים, עקרון

יסוד במורשתנו המשפטית, העברית והישראלית, ומן המפורסמות שאינן צריכות ראייה, וסבל משפחת הקרבנות. סוף דבר: משקופחו חיי אדם ברשלנותו של נהג, המדיניות השיפוטית היא מאסר בפועל, בהיעדר נסיבות אישיות חריגות מאוד המצדיקות זאת".

18. הרקע לאירוע, בעניינו, לא הובהר עד תום, שכן המערער לא נתן הסבר למעשיו. אך עובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון, מעידות על חומרת מעשיו של המערער:

המערער, נהג אוטובוס ציבורי, החל את נסיעתו בבוקר האירוע, ונסע במהלך היום נסיעות שונות. בסמוך לשעה 16:30 החנה המערער את האוטובוס הפוגע ברחוב שאול המלך בצד הכביש ויצא ממנו, וכעשר דקות מאוחר יותר חזר אל האוטובוס, הניעו, ויצא מהחניה.

באותה עת עמד בצומת הסמוכה אוטובוס מפרקי, שדרכו נחסמה בשל רכב שחנה בצד הדרך. כתוצאה מעצירת האוטובוס המפרקי, נוצר טור של מכוניות שעמדו במקומן ברחוב שאול המלך.

המערער החל בנסיעה, וכעבור מטרים ספורים פגע במראת צד שמאל של רכב, שעמד בימין הכביש על מסלול נסיעתו של המערער.

לאחר ההתנגשות המשיך המערער בנסיעה, והתנגש עם חזית האוטובוס בחלק האחורי של רכב אשר היה נהוג בידי המנוח.

האוטובוס המשיך בנסיעה, ודחף לפניו את רכב המנוח, אשר פגע עם חזיתו בחלקו האחורי של רכב שלישי שעמד במקומו, ודחף את אותו רכב שמאלה.

האוטובוס המשיך בנסיעה, תוך כדי דחיפת רכב המנוח לפניו, פגע בחלק האחורי של אוטובוס ציבורי זעיר, שכתוצאה מהפגיעה בו נדחף לפניו ולשמאל, התנגש בחלקו האחורי של רכב חמישי, ודחף אותו לצד שמאל.

האוטובוס הפוגע המשיך בנסיעה, תוך דחיפה של רכב המנוח לפניו, והתנגש בחלקו האחורי של רכב שישי שחנה בצד ימין כשחלקו הימני על המדרכה. כתוצאה מהפגיעה התהפך הרכב השישי על דופן שמאל משמאלו של האוטובוס הפוגע.

האוטובוס המשיך בנסיעה, תוך כדי דחיפת רכב המנוח לפניו, והצמידו לפינה האחורית ימנית של האוטובוס המפרקי.

כתוצאה מהפגיעה באוטובוס המפרקי, נמערך רכבו של המנוח בין שני האוטובוסים, כך שחלקו האחורי התקפל קדימה,

כשהאוטובוס הפוגע עולה על חלקו האחורי של הרכב.

כתוצאה מהתאונה נהרג המנוח.

כמו כן פונו לבתי החולים לבדיקה והמשך טיפול כמה מנוסעי כלי הרכב האחרים שנפגעו.

כן נגרם נזק רב לרכבים המעורבים בתאונה.

מדובר בתאונה שתוצאותיה קשות, ואשר מעידה על רשלנות של המערער. נוכח השתלשלות האירועים כמתואר בכתב האישום המתוקן, לא מצאנו כי נפלה טעות בקביעת בית-משפט קמא כי מדובר ברשלנות ברמה בינונית-גבוהה.

19. בהתחשב ברמת הרשלנות במעשיו של המערער ובנסיבות האירוע כמפורט לעיל, ובהתחשב בפסיקה הנוהגת בעבירות דומות (ראו, למשל רע"פ 6716/17 מירז' נ' מדינת ישראל (10.4.18); עפ"ת 39428-03-17 עבד נג'יב נ' מדינת ישראל (24.12.2017); עפ"ת 11291-06-17 ששון לוי נ' מדינת ישראל (16.11.2017); עפ"ת 45756-08-18 מדינת ישראל נ' יורם אחרק (16.8.2017); רע"פ 2384/17 דורה נ' מדינת ישראל (21.5.18)), לא מצאנו כי בית-משפט קמא החמיר עם המערער במתחם העונש ההולם שקבע - מאסר בפועל לתקופה שבין שבעה לבין שמונה-עשר חודשים.

20. אשר לתקופת המאסר שנגזרה על המערער - בית-משפט קמא נתן משקל להודאתו של המערער, שקיבל אחריות למעשיו, לנסיבות האישיות, ולבעיות הרפואיות מהן הוא סובל, וגזר את דינו של המערער, בטווח הענישה שבהסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, בתחתית מתחם העונש ההולם.

היותו של המערער אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי, בדומה לנאשמים רבים אחרים בעבירות דומות, גילו של המערער ומצבו הרפואי, אינם מצדיקים חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם.

לא מצאנו כי יש במסמכים הרפואיים הנוספים שהוצגו לענייננו, כדי לשנות מהתוצאה.

21. **אשר על כן, הערעור נדחה.**

22. המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר בבית מעצר "ניצן" שבמתחם כלא "איילון", ביום 27.10.2019 בשעה 10:00.

מיד עם התייצבותו לריצוי העונש, יובא המערער לבדיקה פסיכיאטרית ולבדיקה רפואית בשב"ס.

תשומת לב שב"ס מופנית למצבו הפיזי והנפשי של המערער, לטיפול הנפשי שהמערער מקבל ולטיפולים הרפואיים שהוא זקוק להם.

23. ב"כ המערער יסייע בהמצאת המסמכים הרפואיים הרלוונטים לשב"ס, לפני התייצבותו של המערער לריצוי העונש.

24. המזכירות תודיע טלפונית לב"כ הצדדים על מתן פסק-הדין ותמציא להם עותקים ממנו. בנוסף, תשלח המזכירות עותקים מפסק-הדין לשירות בתי הסוהר ולשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ז באב התשע"ט, 28 באוגוסט 2019, בהיעדר הצדדים.

אלי אברבנאל, שופט

רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת

יורם נועם, סגן נשיא